aceasta nu înseamnează totuşi că nu există putinţă de rânduială.

În „spaţiu" rânduim deci lucrurile care stau nemişcate şi spaţiul ne-ar ajunge pentru asta, dacă lucrurile ar sta. Dar cum lucrurile se mişcă, adică se schimbă şi se prefac, alături de cadrul stării se constituie şi un cadru al schimbării, şi lucrurile care se aşezau alături, în, sub sau peste altele, se aşază acum, în timp, unul după altul, în şir.

Spaţiul are dimensiunile lui, cunoscute: lungime şi lărgime, adică întindere; şi înălţime şi adâncime, adică încăpere. Din aceasta, adâncimea, înălţimea şi poate lărgimea par a fi mai deosebite, nu numai pentru că abia ele dau lumii înţelesul ei deplin de cuprindere; dar şi pentru că aduc în lumea întinderii o idee de preţuire şi de ierarhizare calitativă a fiinţei. Adâncimea ori înălţimea unui lucru implică, într-adevăr, o fire mai aleasă de fiinţă, decât aceea a unui lucru obişnuit.

Timpul are şi el dimensiunile lui. La prima vedere, timpul n-ar avea decât o singură dimensiune: lungimea. Lucrurile aşezându-se unele după altele, de-a lungul vremii, adică alcătuind un şir, lungimea timpului ar apărea ca singura lui dimensiune posibilă. La o mai aproape